

Ако бѣше той само едно отдѣление войнство взѣлъ подѣ своиѣ командѣ, и макарѣ кажда-е крѣпость бранилъ, то бы тогава, мислимѣ, известно показалѣ първо-то си юначество. Нѣ сега, като бѣше той само чрезѣ нѣкакво посредство непріятель на непріятель-тѣ, можаше само толкова да му ся нажели, като ся сѣщаше на оныя, кои-то бѣхѣ убити, кои-то бѣхѣ ся разбѣгнади кой кѣдѣ-то стигна, и кои-то бѣхѣ изгубили всичко-то си дѣрзновение; обаче радость-тѣ, коя-то ся ражда чрезѣ побѣда-тѣ надѣ непріятель-тѣ, неможаше той да осѣща, зашто-то всички-тѣ негови пріятели, кои-то той слушаше за умѣ, бѣхѣ паднали въ очейание и мисляхѣ на бѣгание, нѣ и той самѣ прие тѣхны-тѣ мисли и съгласися съ тѣхѣ. И това сходно може да ся отнесе къмѣ онова изречение: нѣкои си сѣ врѣдни да заслужѣтъ нѣщо, но несѣ достойни да го иматѣ. Надежда-та заради бѣдущето имѣ притяжание, а най-паче заради бѣдущѣ-тѣ имѣ славѣ, побуждаваше ги истина непрестано; нѣ страхѣ-тѣ че ще загубѣтъ, взѣ имѣ съвсѣмѣ мисль-тѣ. Да неблудимѣ ные сега, думаше си Кара-Георгій, и гледаше да ся обезбѣди отѣ таѣ всеобщѣ пропасть за сега въ едно сигурно царство, а имѣние-то си да зарови въ земѣ-тѣ — и знаино е, че е той пары-тѣ си въ земѣ-тѣ заровиль — и да остави това за другій пѣтъ, кога-то ся влучи по-сходна прилика и по-добро врѣмя на неговый-тѣ сѣюзникѣ Русія (за коѣ и мисляше той че го вика), пакѣ тогава да ся върне и да захване на ново таѣ работѣ. На това може да го е и рускій-тѣ конзулъ въ Бѣлградѣ приклониль, ако